

Medlem den Aften netop paaviste, at han havde foreslaaet deres Ophævelse, hvorigennem det da var dokumenteret, hvilket Sandhedsvidne jeg var. Jeg har nu læst det ærede Medlems Udtalelser igennem i Fortrykket, og det viser sig saa, at noget saadant har det ærede Medlem ikke sagt; han har slet ikke sagt, som der staar i de dertil indrettede Blade, at han har foreslaaet Garden og Husarerne ophævede. Nej, han siger kun, at han i sin Betænkning udtrykkelig har *erklæret sig* for Ophævelsen af Garden og Husarerne. Det er nu allerede noget andet end at *foreslaa*. Men ser man efter, hvad det ærede Medlem virkelig har gjort, viser det sig, at han i nogle Udtalelser, han har fremsat i Betænkningen, kun har hentydet til *Ønskeligheden* af, at Garden og Husarerne blev ophævede, efterhaanden som man naaede til større Reduktion. Det er allerede en Trip-Trap-Træsko, som forslaar noget. Men overhovedet er det ærede Medlems Angreb paa mig uberettiget, thi det, jeg beskæftigede mig med i min Tale, var ikke, hvad det ærede Medlem skrev om, at han personlig kunde ønske eller ikke ønske i sidste Øjeblik, da Kommissionen skulde afgive Betænkning. Det, jeg har holdt mig til, er det virkelig udarbejdede Forslag fra Fogtmann, Kristiansen-Beder og det ærede Medlem, og naar jeg stod og udtalte mig her om det radikale Venstres Standpunkt, gjorde jeg det selvfølgelig ikke ud fra fromme Fremtidsønsker, som enhver kan nære, men naturligvis ud fra det virkelige Nutidsforslag, som findes i Betænkningen.

Jeg ved ikke, om den Udtalelse om Ønskeligheden skal betragtes som en absolut Afstandtagen fra det ærede Medlems eget Forslag. Maaske det skal være en absolut Afstandtagen paa et Hovedpunkt, hvad jeg nu ikke ganske forstaar, thi det ærede Medlem siger ogsaa i sin Skrivelse, at han ikke mener det rigtigt at fravige den Hovedopfattelse, som ligger til Grund for det udarbejdede Forslag, og Gardens og Husarernes Bibeholdelse synes at være en af Hovedopfattelserne i dette Forslag. Der er nemlig i dette to Hovedpunkter, som falde stærkest i Øjnene, og det er, at Garden og Husarerne bibeholdes, og at Artilleriet nærmest udvides. Men hvis altsaa det ærede Medlem med denne Udtalelse om Ønskeligheden virkelig mener at have paa et Hovedpunkt taget afgjort Afstand fra sit eget Forslag, maa jeg rette den Udtalelse, jeg fremsatte forleden Dag, og som gik ud paa, at der er lige saa

mange Standpunkter i Forsvarssagen indenfor det radikale Parti, som der er radikale. Den Udtalelse maa jeg rette derhen, at saa er der et Standpunkt mere, idet Partiets ærede Ordfører for sit Vedkommende har to Standpunkter.

Det ærede Medlem fremsatte ikke i sin første Tale noget Forsvar for det udarbejdede Forslag, som fra de radikales Side findes i Forsvarskommissionens Betænkning. Jeg troede den Gang, at Grunden dertil var, at det ærede Medlem vilde gennemføre Forsvarsnihilismen fuldt ud og derfor heller ikke vilde indlade sig paa noget Forsvar af dette Forslag. Han oplyste os imidlertid i Fredags om, at Grunden til, at han ikke gjorde det, var bare Beskedenhed. Havde han ikke været saa beskeden, som han er, vilde han allerede i sit første Foredrag have givet os noget mere Klarhed over Indholdet af dette Forslag, men naar vi endelig vilde have det, vilde det ærede Medlem ogsaa tjene os deri, og saa fremsatte han som Begrundelse for, at dette Forslag var tilstrækkeligt til Opfyldelse af de Pligter, Danmark har i militær Henseende, den Oplysning, at der i en Haager-Konvention er bestemt, at den neutrale Stat, der paa sit Territorium modtager Tropper hørende til en krigsførende Hær — altsaa vel nærmest en forsprængt Afdeling eller sligt —, skal internere dem, saa vidt muligt langt fra Krigsskuepladsen. Her, siger det ærede Medlem, her er den Opgave, vi kunne magte, til denne Opgaves Løsning maa vi have et vist Antal Soldater, og den kunne vi opfylde. Ja, hvis det er den Opgave, vi have, og det er den eneste Opgave, saa ved jeg ikke, hvad vi skulle med alle de Soldater, henved 30—40,000 Mand, Kanoner og Husarer og det hele. Saa synes jeg, de 137 Musikanter, som det ærede Medlem vil opretholde, maatte være tilstrækkeligt. Man kunde endda saa risikere, at hvis en krigsførende Magts Tropper vidste, at her i Danmark holdt man 137 Spillemand til Forlystelse for de forsprængte Soldater, som kom ind over Grænsen, kunde det vel være, at det vilde virke i høj Grad magnetisk paa dem, og maaske kunde man faa Krigen ophævet ad den Vej. Men hvis det kun er Opgaven at optage de forsprængte Afdelinger, som søge ind paa neutralt Territorium, ved jeg egentlig ikke, hvorfor man fra radikal Side vil have — selv om man ogsaa mener, der skal saa stor Hærstyrke til det —, at Hovedstyrken skal garnisoneres i København. Jeg begriber ikke, hvordan